

A svet je lep

Ako lepota baš i ne spasi svet, ružnoća će mu sigurno doći glave

ALEKSANDAR SIMIĆ

Aleksandar Simić, kompozitor, u ovoj godini slavi tri decenije umetničkog rada. Ovih dana u toku je još jedan jubilej u kome aktivno učestvuje. U pitanju je 25 godina pontifikata Jovana Pavla II, odnosno četvrt veka od kako je Karol Wojtila proglašen za papu. Na svečanoj akademiji u katedrali Blažene djeve Marije (na Neimaru) izveden je ciklus solo pesama za glas, čelo i klavir, na stihove svetog oca iz zbirke „Rimski triptih“ upravo prevedene na srpski jezik. Misa je pak počela „Malom božjom službom za hor i orgulje“ koje je izveo hor „Belkanto“ u pratnji orgulja. Oba dela komponovao je Aleksandar Simić čime su takoreći napravljena dva presedana u istoriji katoličke crkve. Prvi: retki su kompozitori čija su dela za njihovog života uključena u crkvenu službu. (Na primer, Bah i Hendl.) Drugi: Simić je prvi pravoslavac kome je ukazana takva čast uz poruku „slika je čekala reč, a sada reč čeka zvuk“.

Gordost je veliki greh

Tim povodom razgovaramo sa mladim kompozitorom koji u svetu važi za ambasadora pravoslavlja jer, ne zaboravimo, njegovo delo „Kratima“, odnosno uspavanka za malog Isusa korišćeno je za obeležavanje 2000 godina hrišćanstva od Toronta i Njujorka, preko Vatikana i Londona, do krajnjeg severa Rusije.

Od vas je za sledeću god-

inu Vatikan poručio i veliku misu povodom 950 godina šizme. Znači li ovo da su vaše aktivnosti u određenoj meri i ekumenske?

- Osećam potrebu da se odbranim od vulgarne i politički korektne konotacije koju taj izraz sa sobom nosi. Često se poistovećuje sa unijaćenjem, a ja sam pre za opciju jedinstva u različitosti. Zbližavanje istočne i zapadne crkve za mene ima pre svega političke implikacije. Zivimo u trenutku kada sukob civilizacija konkretno judeohrišćanke i islamske, nije samo neminovan, već je u punom zamahu. Alternativa konfliktu, koji se lako može završiti ratom globalnih razmera, jeste dijalog. Za dijalog sa islamom neophodna nam je zajednička hrišćanska platforma. Mi možemo da se foliramo da smo Evropljani ili Amerikanci, ali smo u očima sve homogenije islamske zajednice, ipak hrišćani i jevreji. U razgovoru sa novinarom Bi Bi Si-ja pre neki dan, upitan sam da li zaista verujem da je moguće ujedinjenje crkava. Odgovorio sam da sam siguran da će do nje- ga doći. Samo je pitanje da li pre ili dockan. Zbog toga je jako bitno da nekih stvari postanemo svesni na vreme. I da reagujemo.

Na šta mislite?

- Crkva je valjda poslednja institucija koja bi smela da neguje rekao bih jednu od najočiglednijih ljudskih osobina, a to je gordost. Tolerantan stav svih crkava neophodan je jer od njihove saradnje a pogotovo od

njihovog konflikta zavisi sudbina svih nas. Potrebno je da izlazimo jedni drugima u susret i zato bih nakon prošlogodišnje posete Svetog sinoda Vatikanu, veliki korak u tom smeru bio poziv SPC za papsku posetu Beogradu. U Beogradu ima i onih koji Vatikan vide kao imperiju zla. Ali ne bi trebalo zaboraviti da je upravo Jovan Pavle II taj koji se sa najviše otvorene kritike osvrnuo na određene periode u istoriji vaticanske države. On je prvi čovek u istoriji papstva koji se javno izvinio za „pacovske kanale“, inkviziciju, krstaške ratove... Tim činom je učinjen ogroman presedan i zauzet potpuno novi kurs Svete stolice. Onaj koji je u funkciji pomirenja i mira u svetu. Verujem da Srpska pravoslavna crkva ima isti motiv. Iskreno se radujem prvim zajedničkim rezultatima.

Kako ste doživeli rad na papinim stihovima?

- Kao čast, naravno.

Koja je vaša misija kao umetnika?

- Dvostruka. Kako je sam Isus rekao „budite mudri i vispreni kao zmije i bezazalni kao jagnjad“. Dužnost je čovekova da upire prstom i daje sve od sebe da izmeni ono što u društvu ne valja. Da se bori protiv zla i nepravde. Što sam stariji sve mi je jasnije da je jednako bitno, ako ne i bitnije, oplemeniti taj isti svet. Često se setim i neki put bolje razumem Dostojevskog i već izlisanu rečenicu: „Lepota će spasiti svet“. Ono ako ga lepota baš i neće spasiti, ružnoća će mu sigurno doći glave. A lep je svet.

M. MARJANOVIĆ
FOTO: Z. SOFTIĆ